

SPIJT?

Thrillernovelle

Luc Vos

Uitgeverij Neckar | Noordwijkerhout

© 2025 Luc Vos
© 2025 Uitgeverij Neckar
Omslagafbeelding: Shutterstock
Auteursfoto: Vita Lie Fotografie, Noordwijk

ISBN: 9789493193192
ISBN (e-book): 9789493193208
NUR 332 - Thriller
Heruitgave, Eerste druk, 2025

www.uitgeverijneckar.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Tekst-, illustratie en datamining van (delen van) deze uitgave is niet toegestaan.

‘Heeft u spijt van uw daden, meneer Lewis?’
Over de bepotelde glazen van mijn bril kijk ik naar de jonge journaliste. Hoe oud zou ze zijn? Vijfentwintig? Zeker niet ouder.

‘Wil je mijn bril even poetsen?’ Ik gebaar met mijn hoofd naar de boeien rond mijn polsen. Haar ogen worden groot als ze een snelle blik naar de spiegel werpt.

‘Niet doen,’ galmt het door de luidsprekers. ‘Afstand houden.’

‘Dan niet.’ Ik tover een brede glimlach rond mijn mond, kijk haar enkele tellen zonder knipperen aan. ‘Wat is jouw naam?’

‘Niet antwoorden. Jij stelt de vragen, niet hij.’

Ik kijk naar de spiegel, ik weet wie daar zit. Ik grijns. Het is niet hun schuld, ze doen ook maar wat iemand hen opdraagt. Maakt ook niet uit. Ik haal diep adem en keer mij naar de journaliste. ‘Ja.’

Ze frunnikt aan de gebloemde sjaal om haar nek. Heldere blauwe ogen nemen me onderzoekend op. Ze lijken niet te behoren bij een angstig persoon, maar de manier waarop ze mij aankijkt, geeft aan dat er meerdere lagen angst verscholen zitten achter die mooie kijkers. Lange blonde haren zijn losjes achter haar hoofd samengebonden. Ze lijkt op ...

‘Dag Melinda.’

‘O, hoi. Dag Lukas.’

De afkeer in haar blik is onverholen. Het geroezemoes

van de drukke straat om ons heen verdwijnt in de weerzin die ze naar mij werpt. Ik probeer te bedenken wat ik haar misdeed, ik vind niets.

We kennen elkaar niet zo goed. Af en toe kom ik haar tegen in de kroeg waar ik op vrijdagavond iets ga drinken. Zij zit daar met vriendinnen, ik meestal alleen. Een enkele keer sprak ik haar aan, praatten we een beetje over van alles en vooral niets. Het was snel duidelijk dat een grote romance niet in onze sterren stond geschreven. Niet erg, ze is toch mijn type niet. Maar het waarom van deze reactie ontgaat me.

‘Is er iets?’ Ik probeer mijn stem vriendelijk te houden, al kost me dat moeite.

Onwennig kijkt ze naar mij. Zin om snel door te lopen dwaalt over haar anders best mooie gezicht. ‘Nee, waarom?’

‘Je kijkt me aan alsof ik jou iets misdeed.’ Ze schrikt van mijn directheid. ‘Alsof ik jou misbruikte.’

‘Huh? Wat? Nee hoor. Natuurlijk niet. Heb gewoon een moeilijke dag achter de rug.’

‘Hmmm.’ Ik zie de leugens in haar ogen, de noodzaak om snel bij mij vandaan te zijn groeit. Ik glimlach. ‘Niets wat een goed glas wijn niet oplost.’

Dit is niet het antwoord dat ze wilde, woedend kijkt ze op. ‘Haal je niets in je hoofd, Lukas! Ik wil niets met jou, oké?’

Mijn glimlach breidt uit, het maakt haar nog zenuwachtiger.

‘How, rustig, ik had het niet over samen in bed duiken hè. Ik wil gewoon iets drinken. Ik ga dat in elk geval doen. Als je wil, kan je mee, maar ik denk dat je dat niet van plan bent?’

‘Nee!’

Ze werpt me een woedende blik toe en loopt met grote passen verder. Ik haal mijn schouders op en vervolg mijn pad naar de kroeg. Welke microbe Melinda ook heeft gebeten, de werkweek zit erop en ik ga iets drinken. Ik loop naar de bar en bestel een glas witte wijn. Ik kruip in mijn vaste hoek achteraan in de zaak en bestudeer de mensen die komen en gaan. Ik heb geen zin in een gesprek en beperk me tot kijken. Een enkele onderzoekende blik dwaalt in mijn richting, maar niemand die mij vandaag wil leren kennen. Dat is oké, maar Melinda's vreemde reactie blijft door mijn maag wringen. Ik begrijp het nog steeds niet. Ben ik zo afschrikwekkend? Misdeed ik haar toch iets? Of behoort zij tot dat groepje elitemeiden zoals die uit de middelbare school die het nodig vonden om mij te pesten? Tenminste toch tot ik hen een lesje leerde. Ik grijns als ik daaraan terugdenk. Maar nee, die tijd is voorbij. Ik ben bijna dertig, hier zijn geen puberale meiden die er plezier in scheppen om die slungelige jongen van toen belachelijk te maken. Die jongen is er niet meer, nu zijn er vrouwen die goedkeurende blikken naar mij werpen. Uitnodigingen. Echter niet vandaag. Ze keren zich snel weer om als ze mijn duistere ogen zien, maar dat is oké, vandaag heb ik geen zin.

Mijn glas is leeg, ik haal een tweede. Terwijl ik wacht aan de bar zie ik in mijn ooghoek Melinda naar binnen komen, ze lacht alsof het de beste dag van haar leven is. 'Hypocriete slet,' grom ik.

Laat het gaan, Lukas. Ze is het niet waard.

Voorzien van een nieuw glas wijn loop ik weer naar mijn plek, boos op mezelf omdat haar gedrag mij zo hard raakt. Het beeld als ik in mijn hoekje kom, helpt niet om mijn humeur te verbeteren. 'Heh?' Een ogenblik staar ik

naar de bank waar ik zojuist nog zat. Die is niet langer leeg, is respectloos ingenomen door een bende snotneuzen. Ik wijs naar de bank zonder de indringers aan te kijken. 'Ik zat daar.'

Een jongen van nog geen twintig kijkt me uitdagend aan. 'Ik zag anders geen bordje met gereserveerd, maat.' Hij lacht naar zijn vrienden. 'Of heb je hier gepiest om je territorium af te bakenen?'

Mijn hart versnelt, ik wil antwoorden, ik doe het niet. Ik drink mijn glas in één teug leeg, zet het met een klap tussen de respectloze snotneuzen op tafel en loop naar buiten zonder hen nog aan te kijken. Ik hoor het gelach van de jongens achter mij, het raakt me niet, maar de uitbundige lach van Melinda als ik achter haar door loop, raakt me wel. Ik ril. Mijn hoofd loopt vol, de vrije ruimte die ik nodig heb om te ademen, slinkt razendsnel.

Niet doen, Lukas. Ga naar huis.

Ik schud mijn hoofd, hoop dat de druk zal afnemen. Dat gebeurt niet.

Waarom doet ze nou zo? Ik dacht dat wij vrienden waren. Lovers zat er nooit in, maar dit? Wat is er mis met mij?

Ik loop naar de rand van het parkeerterrein, duik in de schaduw onder een rij bomen. Ik hoop dat de frisse avondlucht mij tot rust brengt, maar dat lukt niet, ik blijf haar gezicht zien. Die blik vol afkeer die zich in een eendeloze lus vermengt met de opgewekte lach die ze die andere jongens gaf. Mijn hoofd krimpt verder.

Laat het, Lukas!

De stem in mijn hoofd verliest macht. Deze wordt verdreven door de krachten die ik voelde toen ik die meisjes op school een lesje leerde. Ik hoor hem niet meer. Ik wil hem niet meer horen. Ik schrik op als de deur van de

croeg opent. Melinda strompelt naar buiten. Ze wankelt, loopt zonder mij te zien naar de rand van het parkeerterrein waar ze op haar knieën valt en in het gras kotst. Ik kijk om mij heen. Niemand is haar gevolgd.

Niet ...

Ze zit op haar knieën, ik kom uit de schaduw. Ik tast naar het mes in mijn zak. Ik weet niet waarom ik dit vanmorgen in mijn jas stak. De vraag zweeft een ogenblik door de beperkte ruimte in mijn hoofd, is snel weer weg. Ik zie enkel nog die blonde meid, kotsend op de grond. De wereld om mij heen verdwijnt, het is muisstil. Het parkeerterrein is donker, zij straalt helder voor mijn ogen. Een aura zweeft over haar rug, cirkels draaien wild, als een draaikolk. Het centrum is waar ik moet zijn. Mijn hand gaat omhoog. Een verbaasde zucht weerklinkt als het mes een eerste long doorboort. Het gaat opnieuw omhoog, komt hard neer. Ook haar tweede long jaagt een zucht lucht naar buiten. Voor ze kan gillen, trek ik het mes uit haar rug en jaag het door haar hals. Bloed spuit gorgelend naar buiten, zieltogend valt ze voor mij op de grond. Twee seconden staar ik naar haar trillende lijf, dan stap ik naar achteren, de schaduwen weer in. Ik trek me terug in het bos dat het parkeerterrein omzoomt. De rust in mijn hoofd is terug, ruimte breidt weer uit. Ik zie haar liggen, het doet me niets. Ik weet niet meer exact wat ik deed. Ik zie enkel veel bloed op de grond en donkerrode vlekken op haar witte jurkje. Ze beweegt niet meer.

Ik kijk op als de deur van de kroeg opent en een jongen haar naam roept. Zonder antwoord. Hij roept nog eens, kijkt rond, ziet haar niet liggen. Hij haalt zijn schouders op en sluit de deur weer. Het is stil.

Ik kijk opnieuw naar haar. Een nieuwe gloed raast door

mijn hart. Dit was juist. Ze mocht zo niet tegen mij doen. Niet vandaag. Niet nu.

Ik haal diep adem en loop weg. Ik kom thuis in mijn appartement, kleed me uit en neem een lange douche. Mijn kleren gaan in de vuilniszak, mijn mes in de vaatwas. Ik lig languit op bed en voel me goed. Opgewonden, blij. Het is niet mijn schuld wat er gebeurde. Haar gedrag lag aan de basis van dit alles. Zij was waar ze niet moest zijn, toen ze deed wat ze niet moest doen. Dit is niet mijn schuld.

‘Wat bedoelt u met ja?’

Ik knik vriendelijk naar de jonge vrouw voor mij. ‘Hoeveel betekenissen van ja ken jij?’

‘Ik bedoel, is dat het antwoord op mijn vraag?’

‘Waarop anders? Je stelde nog maar één vraag, daarop antwoord ik ja. Dat is toch duidelijk?’ Lichte wrevel werkt zich omhoog door mijn lichaam. De sympathie die ik voor deze journaliste opbouwde op basis van haar vriendelijke blik ebt weer weg.

‘Er is iemand die jou een aantal vragen wil stellen voor een onderzoek,’ zei de gevangenisdirecteur een week geleden.

‘Ah? Weten jullie nog niet genoeg?’ Voorzichtige hoop kroop naar boven in mijn borst. ‘Komt inspecteur Jameson terug?’

Verbazing trok kort over zijn dikke gezicht voor zijn hoofd overging in hevig geschud. ‘Natuurlijk niet.’

Een twijfelend gevoel van teleurstelling spoelde door mijn lijf toen het besef doorbrak dat zij ... dat het inspecteur Jameson niet zou zijn. Logisch wel, maar niet leuk. Het onderzoek was allang afgerond, voor haar was het tijd om verder te gaan. Daarin was ze bijzonder duidelijk.

Maar wie verving haar? En wat wilden ze nog meer weten?

Ik dacht terug aan de fijne tijd van het onderzoek, mijn lange sessies met haar. Het zou zeker niet meer hetzelfde zijn.

‘We zouden het op prijs stellen als u daaraan wil meewerken.’

‘Waarom zou ik?’

De directeur nam zijn bril af, wreef door zijn vermoeide ogen. Hij was vriendelijker dan gewoonlijk. ‘Ik weet dat we jou niet kunnen verplichten, Lukas.’

‘Dat denk ik ook niet,’ grijnsde ik. Tegelijk probeerde ik mijn teleurstelling te verbergen.

‘Maar het zou het juiste zijn om te doen,’ zei de directeur terwijl hij mij over zijn bril aankeek. Een verdwaalde druppel zweet parelde op zijn voorhoofd.

‘Voor één keer in mijn leven, bedoel je dat?’

De man knikte.

‘Blijft de vraag waarom ik dat zou doen? Waarom daar nu nog mee beginnen?’

‘Dan gaat straks alles sneller.’

‘Minder pijnlijk?’

‘Sneller.’

Ik dacht na. Kon het mij eigenlijk nog schelen? Ik had niets te verliezen. Toch wilde ik mij niet zomaar gewonnen geven. ‘Ik wil minder pijn.’

‘Wilde je dat ook voor jouw slachtoffers?’ De directeur schrok van zijn eigen woorden. Of was hij bang voor mijn reactie? Hij werd rood en keek opzij. Ik glimlachte.

‘Ik hou wel van oprechtheid.’ Ik keek hem diep in de ogen. ‘Het is goed. Laat ze maar komen.’

‘Het is er maar eentje.’

‘Laat hem maar komen.’

‘Het is een vrouw.’

Een snelle prikkel van hoop trok door mijn lijf. Zou het toch?

‘Nee, het is niet inspecteur Jameson,’ zei één van de mannen achter de directeur. De blik op zijn gezicht bevatte een mengeling van woede en afkeer. ‘Zij heeft betere dingen te doen.’

Ik sloot mijn ogen, probeerde hem krampachtig te negeren. De ruimte in mijn hoofd kromp, ik wist dat ik niet in de gelegenheid was om iets anders te doen dan wachten.

‘Het is een andere vrouw. Maar een vrouw,’ vulde de directeur aan. Even onverholen afkeer op zijn gezicht. ‘Ik hoop dat dat geen probleem is?’

Ik kon misschien niets doen, de woede die een ogenblik opborrelde, was er niet minder door.

‘Hooft dat iets uit te maken?’ Ik hield mijn hoofd schuin, de dikke tralies tussen ons vervormden zijn gezicht. ‘Ik dacht dat jij een moderne man was.’

‘Dat ben ik, maar mag ik erop rekenen dat je haar op dezelfde manier zal behandelen?’

‘Zelfde manier als wie? Inspecteur Jameson?’ Een brede grijns breidde uit over mijn gezicht. ‘Of als mijn slachtoffers?’

Hevig schudde hij zijn hoofd, ik hief mijn hand voor hij iets kon zeggen. ‘Waarom denk je dat ik iets tegen vrouwen heb?’

Zijn mond opende, hij sloot weer snel.

‘Omdat ik meerdere vrouwen vermoordde?’

Hij knikte.

‘Het waren niet alleen vrouwen.’

‘Meer vrouwen dan mannen, toch?’ Zijn stem trilde.

Ik antwoordde niet, keek hem vriendelijk aan.

‘Niet?’

‘Het onderzoek en het proces zijn gevoerd, de jury heeft gesproken en de rechter heeft beslist. Dat hoofdstuk is afgesloten.’

‘Zij wil over jouw daden praten. Over het waarom.’

‘Heeft ze andere vragen dan ...’ Een glimlach verscheen om mijn mond, de herinnering was zalig. Ook al was het alweer bijna een jaar geleden dat ik haar nog zag, toch miste ik haar. ‘... dan inspecteur Jameson?’

‘Dat weet ik niet, dat zal je moeten afwachten.’

Ik knikte, dacht aan de schier eindeloze reeks vragen die inspecteur Jameson mij stelde. Intelligente vragen, ze keek door mij heen, tot op het bot. Mijn respect voor haar was groot. Ik was benieuwd of er iemand was die aan haar kon tippen.

‘Dan zal ik praten over de slachtoffers voor wie ik veroordeeld ben.’

De directeur wisselde enkele snelle blikken met de mannen naast hem.

‘Doe geen moeite, het proces kan niet worden heropend,’ zei ik. ‘En het zou niet uitmaken. Ik zeg niets meer en ik kan toch niet tot meer worden veroordeeld dan nu. Doe dus geen moeite.’ Zenuwachtige blikken vlogen over en weer. Ik lachte luid. ‘Of zijn jullie vergeten wat voor spuitje mij binnen een beperkt aantal uren wacht? Dat spuitje waarvoor jij gaat zorgen dat het minder pijn doet.’

Rode vlekken dansten in zijn hals. Ik zuchtte. Wat een watje en dat voor een gevangenisdirecteur. Weer iemand die hier werd geplaatst omdat hij de juiste connecties had en nergens anders goed voor was. Mijn energie niet waard.

‘Ik speel maar wat met jullie voeten, vrienden,’ riep ik luid. Ze vonden het niet grappig, ik wel. Ik vond het leuk hoe ze reageerden. Vooral omdat ze niet alles wisten, maar dat moest ook niet.

‘Laat de vrouw maar komen, ik zal op haar vragen antwoorden.’ Ik keek hen uitdagend aan. ‘Op voorwaarde dat het slimme vragen zijn. Ik heb geen zin in *dommeblondjesvragen*. Ik praat niet over mijn favoriete kleur of eten, oké?’

‘Ik denk niet dat het dat soort vragen zijn,’ zei de directeur.

Tot nu toe zijn ze anders niet geweldig. Ik mis inspecteur Jameson. Zou ze niet terug willen komen?

‘Heb je nog andere vragen? Iets relevants?’

De jonge vrouw schuifelt onzeker heen en weer op haar stoel. Ze zoekt in haar papieren. Het geritsel werkt op mijn zenuwen.

‘Heb je dit niet voorbereid? Als je niet klaar bent, stel ik voor dat je later terugkomt.’ Ik lach luid, ze kijkt me geschrokken aan. ‘Ah nee, dat zal niet gaan.’

Haar blauwe ogen staren angstig naar mij.

‘Komaan meid, begin eraan. Ik heb niet de hele dag.’ Ik buig naar haar toe. ‘Zoals je wellicht weet.’ Ik buig wat dichter. ‘Kom je kijken?’

Haar handen wringen in elkaar, haar pen valt op de grond. Rillend raapt ze hem op. Haar ogen gluren over de rand van de tafel.

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Ik zie niet graag mensen sterven.’

‘Waarom ben je dan hier? Ik ben toch al zo goed als

dood? Ruik je niet hoe de lijkgeur van mij afstraalt? Snuif maar eens, je ruikt het al.'

Haar blik vertrekt in afgrijzen.

'Lewis, stop met die onzin,' daverd het door de ruimte. 'Beperk je tot antwoorden op de vragen, oké?'

'Als de vragen relevant zijn,' snauw ik. Ik adem diep in en kijk haar vriendelijk aan. 'Sorry. Ik zal het niet meer doen.' De gekruiste wijs- en middelvinger van mijn rechterhand zijn goed zichtbaar, ze staart er enkele tellen naar, schudt haar lange haren.

'Mag ik?' vraagt ze. De trilling in haar stem is bijna onder controle.

'Tuurlijk. Maar waarom wil je weten hoe ik mijn slachtoffers vermoordde als je niet tegen doden kan?' Ik tik ritmisch op de staaf die mijn handboeien vasthoudt. 'Je bent er toch niet zo eentje die doet alsof ze stoer is, maar het bij de eerste boe in haar broek doet? Wat voor baan heb jij?'

Haar ogen razen tussen mij en de spiegel, het onophoudelijke gewriemel van haar handen versnelt. 'Ik ben naast journalist ook forensisch psycholoog.'

'Interessant,' zeg ik. Neutraal. Ze wordt nog zenuwachtiger. 'Daar hoort toch een beetje resistentie tegen bloed bij, niet?'

'Ik ... het is niet de bedoeling dat ik de slachtoffers zie. Enkel de daders ...' Haar handen wringen stevig in elkaar. 'Als ze vastzitten.'

Ik lach opnieuw, tik sneller met mijn boeien. Ik merk dat het haar irriteert. Goed. 'Dan heb je geluk. Stel je voor dat ik los was!' Ik geef een harde ruk aan mijn boeien, het geluid knalt door de ruimte. De vrouw springt op, haar stoel valt om. Ze loopt naar de deur, blijft hijgend tegen de plaat staan.

‘Lewis!’ De stem van de directeur galmt woedend uit de luidsprekers.

‘Ja? Is er iets?’ Ik zet mijn vriendelijkste glimlach op en kijk naar de spiegel. ‘Ik doe toch niets?’

‘Gedraag je, dat beloofde je.’

‘Deed ik dat?’ Ik grijns breed. ‘Ik herinner me dat niet, maar het is goed, ik zal me gedragen.’ Ik keer me weer naar de jonge vrouw. ‘Sorry, ik zal braaf zijn.’ Ik glimlach nog eens. ‘Echt.’

Aarzelend kijkt ze naar de spiegel en mij.

‘Het is oké.’

De stem van de directeur trilt, niet echt geruststellend. Ook niet mijn probleem. Ze knikt, zet haar stoel overeind en zit weer voor mij. Ik kijk vriendelijk naar haar.

‘Is dit jouw eerste interview voor dit onderzoek?’

‘Ja... er zijn niet zoveel ... onderzoeksobjecten.’

‘Is dat wat ik ben voor jou?’

Aarzelend knikt ze. ‘Sorry.’

‘Waarom zeg je sorry?’

‘Omdat dat niet positief klinkt.’

‘Ik denk dat er niet veel positiefs is aan mij.’

‘Is dat zo?’

Ze hervindt haar kalmte, haar ogen staan rustiger. Ze recht haar rug, checkt de status van de recorder tussen ons en kijkt me recht aan. Ik zie de onderzoeksjournaliste naar boven komen en knik goedkeurend.

‘Is er niets positiefs aan u?’ vraagt ze.

‘Is dat niet wat jij moet uitzoeken?’

Ze knikt.

‘Begin er dan aan. Voor het te laat is.’ Ik knipoog, een nieuwe rilling rolt door haar lijf. Ze behoudt haar kalmte.

‘Oké.’ Ze slaat een nieuw vel open van haar notitieblok, drukt een paar keer op haar pen. ‘Waarom heeft u het gedaan?’

‘Wat gedaan?’

Iets wat op een glimlach lijkt, zweeft over haar mooie gezicht. Ze heeft prachtige jukbeenderen, een brede mond met dunne lippen. Haar huid is ongetwijfeld zacht. Ik ben ervan overtuigd dat ze een bijzonder mooie lach heeft, maar ik denk niet dat ik die te zien krijg.

Ik huiver inwendig als ik terugdenk aan alle pogingen die ik ondernam om een lach op het gezicht van inspecteur Jameson te krijgen. Elke ontmoeting nam ik me voor dat het die keer zou slagen, tot op vandaag is het me niet gelukt en ik vermoed dat ik geen herkansing meer krijg. Toch zou ik willen dat zij me dat nog gunde. Als wens van een stervende. Kan ik haar dat nog vragen? Ik werp een snelle blik naar de spiegel. Zou ze daar zijn?

‘U gaat het mij moeilijk maken.’

Ik schrik op. ‘Wat zeg je?’

‘Dat u het mij moeilijk gaat maken.’ Haar ogen staan twee tinten donkerder.

‘Dat weet ik niet, dat hangt van jou af.’

‘Oké. Waarom heeft u zoveel mensen vermoord?’

‘Hoeveel?’

‘We zijn zeker van tien.’

‘Stel de vraag dan opnieuw.’

Haar hoofd valt schuin, haar ogen vernauwen. ‘Goed. Waarom heeft u tien mensen vermoord?’

‘Ik weet het niet.’

Lange tijd blijft het stil. Ze wacht. De psychologe in haar werkt hard. Haar ogen laten me geen seconde los. Ze analyseert elke beweging. Ze volgt mijn handen die in elkaar